

[Levinsen.]

til 185 000 eller til ca. 60 pCt. af samtlige unge Mænd fra 15 til 25 Aar. Blev dette Ønske opfyldt, kunde Landbruget yderligere indskrænke Anvendelsen af den i Forvejen faatallige gifte Arbejdskraft.

Jeg advarer mod denne Udvikling, saaledes som den er foregaaet gennem dette Aarhundrede. Trods det, at man gennem Udstykningen har søgt at bøde derpaa, har den medført, at Landdistrikternes Befolkning stadig er gaaet tilbage, fra 1890 til 1921 med 27 000 og fra 1921 til 1930 med 14 000.

Under Landbrugskrisen er denne Vandring til Byerne yderligere forstærket. I 1931 indvandrede saaledes over 23 000 fra Landet til Byerne. Landbruget er herved naaet til, at dets egen Fødselshyppighed ikke paa langt nær tilfredsstiller dets Begær efter unge ugifte Arbejdere, hvorfor det i stor Udstrækning maa hverve disse blandt Byernes Arbejderungdom. Vandringsstatistikken fra de senere Aar taler saaledes meget klart om, hvorledes Landbruget aarligt drager ca. 9 000 unge Mennesker i Alderen 14—20 Aar fra By til Land og til Gengæld aarligt afleverer ca. 20 000 i Alderen 20—35 Aar, som det ikke har Anvendelse for.

Hjørring Købstad t. Eks., som ligger midt i et udpræget Landbrugsomraade, kan saaledes tale med om, hvorledes Landbruget skyder den voksne Arbejdskraft fra sig. I Alderen over 20 Aar modtager denne By paa 11 000 Indbyggere aarligt en Tilflytning paa 900—1 000 Personer, heraf alene aarligt godt 400 i Alderen 20—25 Aar, som Landbrugerne ikke længere ønsker at beskæftige. I Kraft heraf er bl. a. Antallet af Arbejds-mændene i Byen i Løbet af faa Aar vokset fra ca. 300 til ca. 500, et Antal, som Byen slet ikke har Beskæftigelse til. Byerne og Bystyret — for som det er i Hjørring, er det jo mange andre Steder — kan saa selv kæmpe med alle de Problemer, som opstaar af denne Udvikling, i Regelen kraftigt bebrejdet og kritiseret under deres Bestræbelser af Repræsentanterne for de Landbrugere, der skaber disse Byernes alvorlige Problemer.

Den Vandring fra Land til By, som Landbrugerne selv fremtvinger ved at nægte Beskæftigelse af gifte Arbejdere og ved at undlade at bygge Boliger, saa Arbejderne kan blive paa Landet, den giver man Byernes Socialunderstøttelse Skylden for og omformer det til et Angreb paa Socialreformen og de arbejdsløse, man selv har drevet til Byerne. Det udlægges som Aarsag til, at Landbruget mangler Arbejdskraft,

endskønt den Arbejdskraft, som Landbruget begærer, er de unge ugifte, der praktisk talt ikke forefindes som ledige, og af hvilke Landbruget allerede beskæftiger de 54 pCt.

Saadan tegner Tingene sig for mig, der ikke er og ikke føler mig som By-Repræsentant. Vil Landbruget ikke gaa over til i stærkt øget Grad at give Beskæftigelse til voksne og gifte Arbejdere samt medvirke til et Boligbyggeri paa Landet, saa maa efter min Opfattelse andre Forholdsregler bringes i Anvendelse for at hindre, at Landbefolkningen i Tal daler til at udgøre en ganske ringe Del af Landets Befolkning. Landdistrikternes Befolkning, som i 1901 udgjorde 56 pCt. af Landets samlede Befolkning, var i 1936 dalet til kun 41 pCt., og der er ikke Tvivl om, at Tallet i Procent i Dag ligger meget lavere. Jeg finder denne Udvikling farlig for Samfundets Sundhed, men jeg finder den ogsaa farlig for Landbruget selv. Skal Befolkningstilvæksten fortsat opsamles i Byerne, saa kommer uden nogen som helst Tvivl det Tidspunkt, hvor Landbruget virkelig kommer til at mangle Arbejdskraft. Jeg tvivler om, at Udstykningsbevægelsen alene er i Stand til at holde en naturlig Balance i dette Forhold. I alt Fald skal Udstykningen i saa Tilfælde foregaa meget stærkere end hidtil. I øvrigt mener jeg ogsaa, at der paa Landet maa være baade Boplads og Arbejdsplads for almindelige gifte Landarbejdere, og det maa Landbruget ogsaa bidrage til, saa meget mere som det er disse gifte Arbejders Børn, det saa gerne benytter som Arbejdskraft.

I denne Forbindelse glæder jeg mig over den højtærede Statsministers Udtalelser om Tillægsjord til for smaa Brug. Det kan tjene til at øge Landbrugets og Landets Beskæftigelse af den gifte Arbejdskraft, som allerede forefindes derude. Jeg finder ogsaa Anledning til et Par Bemærkninger om Landbrugets Arbejdsforhold. Nu har De jyske Landboforeninger meget bestemt frabedt sig uvedkommendes Indblanding i disse Sager, men en saadan Udtalelse er naturligvis ikke møntet paa mig eller min Organisation. Det er muligt, at vor Indblanding betragtes som uvelkommen, men uvedkommende er vi, Landbrugets Arbejdere og deres valgte Repræsentanter, naturligvis ikke.

Det vilde i øvrigt være rart, om Landboforeningerne nærmere vilde definere, hvem disse uvedkommende er, hvis Indblanding saa bestemt frabedes. Regering og Rigsdag, som gennem de senere Aar har givet Landbruget saa megen Støtte og Beskyttelse